

**СПРАВА «СТРЮКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF STRYUKOV v. UKRAINE)
(заява № 78484/11)**

Стислий виклад рішення від 23 січня 2020 року

У січні 2011 року заявника було затримано за підозрою у незаконному обігу наркотичних засобів та поміщено до камери Ізолятора тимчасового тримання, де як він стверджував, йому не надавали належного лікування туберкульозу, яким він хворів з 2009 року.

Згодом йому було обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою та переведено до Запорізького слідчого ізолятора (далі – СІЗО). Заявнику надали необхідне стаціонарне лікування туберкульозу з «позитивною динамікою», однак стан його здоров'я погіршився. Неодноразово заявника перевозили на обстеження до різних лікарняних закладів, де йому діагностували пухлину підшлункової залози та рекомендували пройти спеціальне стаціонарне лікування туберкульозу. Адміністрація СІЗО повідомила, що такого лікування заявнику надано не було, оскільки СІЗО не був належним чином оснащений.

Упродовж тримання заявника під вартою, його неодноразово перевозили між СІЗО та судом. Такі перевезення були тривалими, без надання належного лікування, їжі та води, а під час судових засідань стан здоров'я заявника погіршувався і вони закінчувалися викликом швидкої допомоги. Суд першої інстанції просив забезпечити відповідні умови для перевезення заявника, однак такі спеціальні транспортні засоби були відсутні.

У лютому 2012 року суд першої інстанції повернув кримінальну справу на додаткове розслідування, та звільнив заявника з-під варту у зв'язку з погіршенням його стану здоров'я. Згодом заявнику діагностували ВІЛ, IV стадії та погіршення стану легенів, у зв'язку чим він декілька місяців проходив як стаціонарне, так і амбулаторне лікування.

У вересні 2013 року суд першої інстанції визнав заявника винним у вчиненні злочину та у зв'язку з погіршенням його стану здоров'я звільнив від відбування покарання. Заявник помер від туберкульозу.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на ненадання йому належної медичної допомоги та лікування під час тримання під вартою та на неналежні умови його перевезення між різними установами виконання покарань і судом, а також за статтею 13 Конвенції на відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з його скаргами за статтею 3 Конвенції.

Щодо скарг заявника на ненадання йому належної медичної допомоги під час тримання під вартою, а також на неналежні умови його перевезення з СІЗО до суду першої інстанції Європейський суд зазначив, що лікування, яке надавалось заявнику в СІЗО виявилось неефективним, оскільки його стан здоров'я погіршився. Крім того, під час тривалих (один-два тижні) перевезень між СІЗО

та судом першої інстанції заявник не міг отримувати необхідне лікування туберкульозу. Європейський суд нагадав, що за результатами візитів до України схожі скарги гостро критикувались Комітетом з питань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню. З огляду на це, Європейський суд дійшов висновку, що заявник зазнав значних страждань під час тримання під вартою, а також з огляду на стан здоров'я заявника констатував порушення статті 3 Конвенції.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема рішення у справі «Мельник проти України», Європейський суд констатував порушення статті 13 Конвенції у зв'язку з відсутністю у національному законодавстві ефективного та доступного засобу юридичного захисту щодо скарг заявника на умови тримання під вартою та ненадання належної медичної допомоги.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує*, що мати заявника, пані Людмила Стрюкова, має право продовжити це провадження від імені заявника;

2. *Оголошує* прийнятними скарги заявника за статтею 3 і 13 Конвенції щодо ненадання належної медичної допомоги під час тримання під вартою, умов перевезення заявника між Запорізьким СІЗО та судом; і відсутності ефективного національного засобу юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з ненаданням належної медичної допомоги під час тримання під вартою;

4. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з умовами перевезення заявника між Запорізьким СІЗО та судом;

5. *Постановляє*, що було порушено статтю 13 Конвенції;

6. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 10 000 (десять тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути сплачена матері заявника, пані Людмилі Стрюковій;

(ii) 1 000 (одна тисяча) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись матері заявника, в якості компенсації судових та інших витрат; ця сума має бути сплачена на банківський рахунок представника, пані О. Сапожнікової;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог щодо справедливої сатисфакції».